

паэзія

пазія

Ігар Бабкоў

...часам здаецца –
жыць неабавязкова –
дастатковая дыханьня...

Лісты з паўночнай затокі

* * *

Съвет завісае
бы кропля на зъдзіўленых веях
Тонкім і шэрым
Сэрца,
ільдзінкаю талай у руцэ халадзее
Ня ведае меры

Вочы заплюшчыць
ды жыць у салодкім палоне
Гэтай павуты
Толькі, аднойчы,
ізноў нарадзіцца ва ўлоньні
съмешнай пакуты

* * *

Калі нач – съляпая вандроўніца
Сярод съветлага дня прытуліцца
Вось дык радасьць – тым, хто умовіцца
Навакол зъбярэцца, расчуліцца

Як адкрые торбу дарожную
Як дастане рукой асьцярожнаю
Будзе воку аб што параніцца
Вось дык радасьць тым, хто застанецца

Ды калі, угледзеўшых, досьвіткам
Павязуць, дарогай укатаных
Ціхіх зорак срэбныя россыпы
У вачох запалацца матавых

* * *

Съветлавокія барбары
ня ведаюць чым ёсьць неба
І дзеля чаго слова патрабуюць ритму
І чаму знакі даўна памерлых
Аніяк ня могуць растваць у паветры

Нібы таполевы пух, узълятаюць у вышыню
Падаюць, падымаюцца, імкнуцца быць
разам
Бяздомныя, ільнуць да сэрца, спакушаюць

Мае лісты да сябра адпраўленыя так даўна
Што съвет тройчы перамяніўся,
сны распыліў вецер
Вада застыла ў маўчаньні, — і толькі аблокі
Плывиць у тую прастору, дзе ўсё застаетца

* * *

Ноч прыўзыняла веі на восеньскае старонцы
Прымаючы падарункі колеру чакаляды:
Час, высмактаны да рання,
крыху віна на донцы
Заваконнага ветру зблытаўня шарады

Ноч раскінула крылы, ночь разьвінула косы
 Ноч адпусьціла памяць,
     на вуліцы, да съвітанку
 Там дзе празрыстых ценяў так,
     як ніколі досыць
 Там дзе заплюшчыць вочы,
     як адгарнуць фіранку

Вечер укрые смагу, ночь заціхне ў абдымках
 Съвет паўстане далёкім, як лісты у капэрце
 Як нямое пытањне на старых фатаздымках
 Памяць аб мілых душах, што забылі
     памерці

* * *

За фіранкамі сноў затанулая ў часе эпоха
 Выплятае зымёрзлымі пальцамі узоры
 Жалезных песенъ, за ёй – сіверны вечер
 Б'е ў бубны, сіпіць немым съвістам

Словы, цёплыя слова,
     хаваюцца ў траву, глебу
 Порхаюць, як матылі, жывуць так мала
 Што, часам здаецца – жыць неабавязкова –
     дастаткова дыханьня...

Сядзець ля вакна, думаць, глядзець на
     аблокі
 Заняцца каліграфіяй,
     гарташа соннікі, паліць файку
 Быць пустым, цёплым – бяз мэты –
     недасяжна далёкім
 Аднойчы апасыці долу з восеньскім лісьцем

* * *

Заблытацца, забыцца, загубіцца
 Ня памятаць імёны і адresses

I толькі ў выпадковым цягніку
 На выпадковай станцыі, уночы

Прыгадваць разбэшчаныя вусны
Ды цалаваць расыпешчаныя вочы

Чытаючы старую книгу

Разгорнуцца забытыя старонкі
Навокал – пазалота і камеі
Асыплюцца шурпатых літар гронкі
І слова, быццам зъдзіўленыя феі

Пачнуць плясьці няўлоўнью павуту
Як з кветак пчолы – мяккую атруту

Сплятаць у адно: каштаны, шэпты, слоту
На вуліцы съняжынкі, пазалоту

Гісторыю – у сто старых санетаў –
І музыку, і Гёльдэрліна стрэлы
Лясныя съцежкі непрытомных мэтаў
І лапік неба – белы, белы, белы